

KURUMLAR VERGİSİ KANUNU'NUN “İLİŞKİLİ KİŞİLER” İLE İLGİLİ BORÇLANMALARA DAİR HÜKÜMLERİ, “TEFECİLİK SUÇU” YÖNÜNDEN BİR HUKUKA UYGUNLUK NEDENİDİR

Akın Gencer ŞENTÜRK, Avukat

İzmir, 03.01.2019

5237 sayılı Türk Ceza Kanunu'nun “Genel Hükümler” başlıklı Birinci Kitap, “Ceza Sorumluluğunun Esasları” başlıklı İkinci Kısım, “Ceza Sorumluluğun Kaldıran veya Azaltan Nedenler” başlıklı İkinci Bölüm'ü altında 24 ila 34 maddeler olarak aşağıdaki başlıklarda düzenlemeler bulunmaktadır:

- Kanunun hükmü ve amirin emri (md. 24),
- Meşru savunma ve zorunluluk hali (md. 25),
- Hakkın kullanılması ve ilgilinin rızası (md. 26),
- Sınırın aşılması (md. 27),
- Cebir ve şiddet, korkutma ve tehdit (md. 28),
- Haksız tahrik (md. 29),
- Hata (md. 30),
- Yaş küçüklüğü (md. 31),
- Akıl hastalığı (md. 32),
- Sağır ve dilsizlik (md. 33),
- Geçici nedenler, alkol veya uyuşturucu madde etkisinde olma (md. 34).

Söz konusu Bölüm sistematığı, hukuki nitelikleri birbirinden farklı “*hukuka uygunluk nedenleri*” ile “*kusurluluğu ortadan kaldıran nedenlerin*” bir arada düzenlenmiş olması nedeniyle eleştiriye açık ise de konumuz bu değildir.

Her ne kadar konumuz bu değilse de inceleyeceğimiz 24. madde düzenlemesi, “*Kanunun hükmü ve amirin emri*” ile ilgili olmakla bu, “*hukuka uygunluk nedenleri*”nden biri olduğundan söz konusu kavram üzerinde durmak gerekli olmaktadır.

Hukuka uygunluk, kısaca fiilin hukuka aykırı olmamasıdır. Ceza hukukunda geçerli olan “*tipiklik*” ilkesi gereği, suçun maddi unsuru yani fiilin, daha da açık ifade etmek gerekirse kanunun yasaklayarak cezalandırdığı bir hareketin yapılmasına izin verilmesi durumudur.

Hukuka uygunluktan söz edilen durumda, her ne kadar hareket yasaklanmış ise de yapılmasına rağmen faile ceza veril(e)meyecektir. Zira hukuka uygunluk nedenleri, fiilin hukuka aykırılık unsurunu ortadan kaldırmaktadır. Zaten bu nedenle ceza sorumluluğunu kaldıran hallerden olmadığı için bunlarla aynı sistematik içinde düzenlenmiş olması eleştirilmektedir.

Hukuka uygunluk nedenleri yukarıda ele aldığımız üzere “*Ceza Sorumluluğun Kaldıran veya Azaltan Nedenler*” başlığı altında kusurluluğu ortadan kaldıran nedenler ile birlikte

düzenlenmiştir. Bunlardan bir tanesi de “*Kanunun hükmü ve amirin emri*” başlıklı 24. madde hükmü olup, maddenin “*kanunun hükmü*” ile ilgili kısmı “*Kanunun hükmünü yerine getiren kimseye ceza verilmez.*” şeklinde olup devam eden kısımlar “*amirin emri*” ile ilgili olmakla konumuz dışıdır.

Burada “*Kanunun hükmünü yerine getiren kimseye ceza verilmez.*” hükmünde sözü edilen “*hükmü yerine getirilen*” “*kanun*” ile kast edilen nedir? Bizim de katıldığımız baskın görüş, ceza hukukunun hukuka aykırılığı kaldıran hukukun diğer bir alanındaki nedene, kendi alanında etki tanıdığı şeklindedir. Aksi yani etki tanımama halinde, hukukun güven fonksiyonu ile çelişen bir durum ortaya çıkacaktır. Kaldı ki hukuk bir bütündür.

O halde hukukun herhangi bir alanında yapılmasına izin verilen (ve hatta bazen yapılması emredilen) bir fiil ile ilgili olarak ceza hukuku kapsamında bir yaptırım uygulamak hukukun kendi içinde çelişmesi, bütünlüğünü kaybetmesi ve dolayısıyla hukuka güvenin kaybolması anlamına gelecektir.

Bu giriş sonrası çalışma konumuz olan suç özelinde durumu değerlendirirsek; Türk Ceza Kanunu’nun 241. maddesi, “*Tefecilik*” başlığı altında “*Kazanç elde etmek amacıyla başkasına ödünç para veren kişi, iki yıldan beş yıla kadar hapis ve beşbin güne kadar adli para cezası ile cezalandırılır.*” hükmünü içermektedir.

Kanunda tanımlanan suçun maddi unsurunu, başkasına “*ödünç para verme*” değil “*kazanç elde etme amacıyla başkasına ödünç para verme*” oluşturmaktadır. Çalışmamızda, “*kazanç*” ve “*başkası*” gibi kavramlar üzerinde durulmayacaktır.

6098 sayılı Türk Borçlar Kanunu’nun “*Tüketim Ödüncü*” başlıklı ayırımında 386. madde olarak, “*Tüketim ödüncü sözleşmesi, ödünç verenin, bir miktar parayı ya da tüketilebilen bir şeyi ödünç alana devretmeyi, ödünç alanın da aynı nitelik ve miktarda şeyi geri vermeyi üstlendiği sözleşmedir.*” şeklinde bir tanım yer almaktadır. Bir sonraki madde de yani “*Faiz*” başlıklı 387. maddede ise “*Ticari olmayan tüketim ödüncü sözleşmesinde, taraflarca kararlaştırılmış olmadıkça faiz istenemez.*” ve “*Ticari tüketim ödüncü sözleşmesinde, taraflarca kararlaştırılmamış olsa bile faiz istenebilir.*” hükümleri yer almaktadır.

Söz konusu madde hükümleri bir arada değerlendirildiğinde bir miktar paranın ödünç verilmesi halinin kanunen mümkün olduğu, taraflar ayrıca kararlaştırmış ise ticari tüketim ödünçlerinde faiz istenebileceği ve ticari tüketim ödünçlerinde ise bu kararlaştırılmamış olsa bile faiz istenebileceği ortaya çıkmaktadır.

Bu noktada, Türk Borçlar Kanunu’nun bu hükümleri, Türk Ceza Kanunu’nun kazanç elde etmek amacıyla başkasına ödünç para verme fiilini suç sayan hükmü ile çelişki içinde olup olmadığının tespiti gerekli olmaktadır.

Türk Borçlar Kanunu, “*Kesin hükümsüzlük*” başlıklı 27. maddesinde “*Kanunun emredici hükümlerine, ahlaka, kamu düzenine, kişilik haklarına aykırı veya konusu imkânsız olan sözleşmeler kesin olarak hükümsüzdür.*” dediğine göre ortada bir çelişki yoktur. Zira Türk Ceza Kanunu, kazanç elde etmek amacıyla başkasına ödünç para verme fiilini suç saydığına göre, tüketim ödüncü ticari olsun veya olmasın bir faizi de içeriyor ise buna dair sözleşme kısmı kesin hükümsüz olacaktır. Türk Borçlar Kanunu’nun tüketim ödüncünde izin verdiği sınır Türk Ceza Kanunu ile suç olarak tanımlanmış noktaya kadardır, daha ötesi değil.

Buna göre Türk Borçlar Kanunu, Türk Ceza Kanunu anlamında bir “*hukuka uygunluk nedeni*” olarak değerlendirilemeyecek ve Kanunun yasakladığı hareketin yapılmasına izin veren bir dayanak olarak alın(a)mayacaktır.

Yürürlükte bulunan 5411 sayılı Bankacılık Kanunu ve 6361 sayılı Finansal Kiralama, Faktoring ve Finansman Şirketleri Kanunu, sadece kendi düzenlemelerine konu alanlarda ve belirlenen şartlar dâhilinde kazanç elde etme amacıyla borç vermeye izin vermektedir. Bu Kanunlar kapsamında şartları sağlayarak alınmış izinler çerçevesinde faaliyet gösterenler dışında başkaca kişilerin kazanç elde etme amacı ile borç vermesi (bu Kanunlar çerçevesinde) mümkün değildir.

Önceki yıllarda yürürlükte olan 90 sayılı Kanun Hükmünde Kararnamenin 2. maddesinde tüzel kişilerin doğrudan veya ortak veya iştirakleri vasıtasıyla dolaylı olarak ortaklık ilişkisi içinde buldukları diğer tüzel kişilere ödünç para vermeleri ile ilgili bir istisna düzenleme var ise de söz konusu Kararnamenin 6361 sayılı Kanun ile kaldırılmış olması nedeni ile bugün bu hüküm bir anlam ifade etmemektedir.

Dolayısıyla yürürlükte bulunduğu dönemde, tüzel kişilerin doğrudan veya ortak veya iştirakleri vasıtasıyla dolaylı olarak ortaklık ilişkisi içinde buldukları diğer tüzel kişilere ödünç para vermeleri ile ilgili bir hukuka uygunluk nedeni sağlayan normun artık uygulanma imkânı bulunmamaktadır. Zaten yürürlükte kaldığı dönemde bu şekilde kazanç elde etme amacıyla borç vermeyi Türk Ceza Kanunu değil bizzat söz konusu Kanun Hükmünde Kararname düzenlediğinden, yine Kararname içinde bir hukuka uygunluk nedeni sayılmış olması nedeniyle uygulamada bu konuda “*ilişkili kişiler*” yönünden bir sorun da yaşanmamıştır.

Anonim Şirketler için 6102 sayılı Türk Ticaret Kanunu’nun 358. maddesinde yer alan ve aynı Kanun’un 644. maddesi gereği Limited Şirketler açısından da geçerli “*Paysahiplerinin şirkete borçlanma yasağı*” başlığı altında “*Pay sahipleri, sermaye taahhüdünden doğan vadesi gelmiş borçlarını ifa etmedikçe ve şirketin serbest yedek akçelerle birlikte kârı geçmiş yıl zararlarını karşılayacak düzeyde olmadıkça şirkete borçlanamaz.*” şeklinde yer alan hükmün de bir hukuka uygunluk nedeni olup olmadığı tartışmalıdır.

Madde bir yasaklama getirmekte ise de belli şartlar altında borçlanma yönünden bir izin de vermektedir. Ancak görüşümüze göre bu madde borçlanmaya izin verdiği hallerde dahi bu borçlanmadan kazanç elde etmeye izin verir bir düzenleme olmadığından, kazanç elde etme amacıyla borç vermede bir hukuka uygunluk nedeni olarak kabul edilemeyecektir.

Bu irdelemenin “*ilişkili kişi*”ler arasında yapılan tüketim ödünçü sözleşmeleri ile sınırlı olarak Kurumlar Vergisi Kanunu açısından da yapılması gereklidir.

Kurumlar Vergisi Kanunu’nun 13. maddesinde “*ilişkili kişi*”, “*...kurumların kendi ortakları, kurumların veya ortaklarının ilgili bulunduğu gerçek kişi veya kurum ile idaresi, denetimi veya sermayesi bakımından doğrudan veya dolaylı olarak bağlı bulunduğu ya da nüfuzu altında bulundurduğu gerçek kişi veya kurumları ifade eder.*” şeklinde tanımlanmış ve ayrıca “*Ortakların eşleri, ortakların veya eşlerinin üstsoy ve altsoyu ile üçüncü derece dahil yansoy hısımları ve kayın hısımları da ilişkili kişi sayılır.*” hükmü ile bu tanımın kapsamı genişletilmiştir.

Bu çerçevede “ilişkili kişi” ile yapılan tüketim ödünçü sözleşmesinin bir tarafında Kurumlar Vergisi Kanunu’na tabi bir “kurum” var ise biri “transfer fiyatlandırması yoluyla örtülü kazanç dağıtımı” (md. 13) ve diğeri ise “örtülü sermaye” (md. 12) olmak üzere iki farklı müessese gündeme gelecektir.

Konumuzun özünü ilgilendirmeyen ayrıntılar dışarıda bırakılırsa,

- “Kurumların, ortaklarından veya ortaklarla ilişkili olan kişilerden doğrudan veya dolaylı olarak temin ederek işletmede kullandıkları borçların, hesap dönemi içinde herhangi bir tarihte kurumun öz sermayesinin üç katını aşan kısmı, ilgili hesap dönemi için örtülü sermaye sayılır.” (md. 12),
- “Kurumlar, ilişkili kişilerle emsallere uygunluk ilkesine aykırı olarak tespit ettikleri bedel veya fiyat üzerinden mal veya hizmet alım ya da satımında bulunursa, kazanç tamamen veya kısmen transfer fiyatlandırması yoluyla örtülü olarak dağıtılmış sayılır. Alım, satım, imalat ve inşaat işlemleri, kiralama ve kiraya verme işlemleri, ödünç para alınması ve verilmesi, ikramiye, ücret ve benzeri ödemeleri gerektiren işlemler her hal ve şartta mal veya hizmet alım ya da satımı olarak değerlendirilir.” (md. 13)

şeklindeki hükümler bu müesseseleri tanımlayan maddeler olarak kabul edilebilir.

Dolayısıyla, Kurumlar Vergisi Kanunu’nun yukarıya alıntılan hükümleri gereği, tüketim ödünçleri de bu müesseseler kapsamında olduğuna göre ‘**Kurumlar Vergisi’nin söz konusu müesseselere ilişkin hükümleri ile Türk Ceza Kanunu hükmü çelişki halinde olabilir mi?**’ sorusu veya sorunu gündeme gelmektedir.

Görüşümüze göre bir çelişki vardır ve bu çelişki, aşağıda açıklayacağımız çerçevede bir “hukuka uygunluk nedeni” yaratmaktadır.

1. Esasen Türk Ticaret Kanunu’nun yukarıda ele aldığımız hükmü “şirkete borçlanma” yasağı getirmekte ise de şirketin borçlanmasına dair bir yasaklama içermemektedir. Kaldı ki her durumda burada getirilen yasaklama bir suç değil, kabahat olarak yaptırıma bağlanmış bir fiil ile ilgilidir.
2. Kurumlar Vergisi Kanunu’nun örtülü sermaye ile ilgili 12. maddesinde (6)/c ve ç bentleri arasında sayılan istisnalar içinde ilişkili kişiler yer almamaktadır.

Ancak (7). bentte, “Örtülü sermaye üzerinden kur farkı hariç, faiz ve benzeri ödemeler veya hesaplanan tutarlar, Gelir ve Kurumlar Vergisi kanunlarının uygulanmasında, gerek borç alan gerekse borç veren nezdinde, örtülü sermaye şartlarının gerçekleştiği hesap döneminin son günü itibarıyla dağıtılmış kâr payı veya dar mükellefler için ana merkeze aktarılan tutar sayılır.” denilmekte ve devamla da belirli şartlar altında “Daha önce yapılan vergilendirme işlemleri, tam mükellef kurumlar nezdinde yapılacak düzeltmede örtülü sermayeye ilişkin kur farklarını da kapsayacak şekilde, taraf olan mükellefler nezdinde buna göre düzeltilir.” hükmü yer almaktadır.

Burada önemli olan borçlanma nedeniyle oluşan kazancın kar payı veya merkeze aktarılan tutar sayılarak vergileme işlemlerinin yapılması ve daha önce yapılan diğer vergileme işlemlerinin ise buna göre düzeltilmesine izin verilmesidir.

3. Kurumlar Vergisi Kanunu'nun transfer fiyatlandırması yoluyla örtülü kazanç dağıtımı ile ilgili 13. maddesinde (1). bent olarak *“Kurumlar, ilişkili kişilerle emsallere uygunluk ilkesine aykırı olarak tespit ettikleri bedel veya fiyat üzerinden mal veya hizmet alım ya da satımında bulunursa, kazanç tamamen veya kısmen transfer fiyatlandırması yoluyla örtülü olarak dağıtılmış sayılır. Alım, satım, imalat ve inşaat işlemleri, kiralama ve kiraya verme işlemleri, ödünç para alınması ve verilmesi, ikramiye, ücret ve benzeri ödemeleri gerektiren işlemler her hal ve şartta mal veya hizmet alım ya da satımı olarak değerlendirilir.”* hükmü yer almaktadır.

Kanun bu maddede, emsallere uygunluk ilkesine aykırı olarak tespit edilen bedel veya fiyat vurgusu ile ödünç para alınması ve verilmesini burada düzenlemiş ve bendin sonunda bu işlemin de *“her hal ve şartta”* mal veya hizmet alım ya da satımı olarak değerlendirileceğini öngörmüştür.

Maddenin (4). bendinde, *“Kurumlar, ilişkili kişilerle yaptığı işlemlerde uygulayacağı fiyat veya bedelleri, aşağıdaki yöntemlerden işlemin mahiyetine en uygun olanını kullanarak tespit eder:”* hükmü ile işlemlerde uygulanacak fiyat ve bedelin saptanması için yöntemler belirtilmiştir.

Dolayısı ile sonuç olarak burada Kanun'un ilişkili kişiler arasında ödünç para alınması ve verilmesi işleminde yine Kanun hükmünde belirtilen yöntemlerle belirlenen bir faizin alınmasına / verilmesine tarafları zorladığı görülmektedir.

Hatta madde hükmü, bu değerlendirmede ödünç para verme ve almayı artık *“her hal ve şartta”* mal ve hizmet alım satımı olarak değerlendirmekte ve emsallere uygunluk ilkesini ihlali ile yapılan ödemeleri ise bir faiz olarak değil *“örtülü kazanç dağıtımı”* ile dağıtılan kar payı olarak kabul etmektedir.

4. Burada yapılacak bir değerlendirmede Vergi Usul Kanunu'nun 9. maddesinin ikinci fıkrasında yer alan, *“Vergiyi doğuran olayın kanunlarla yasak edilmiş bulunması mükellefiyeti ve vergi sorumluluğunu kaldırmaz.”* hükmü bir yanılgıya neden olabilir.

Zira eğer bu madde hükmü uyarınca, ilişkili kişiler arasında ödünç para alma ve verme ilişkisinde *“tefecilik”* bir suç olarak kalmaya devam edecekse, Kurumlar Vergisi Kanunu'nun 12 ve 13. maddeleri bir hukuka uygunluk nedeni olarak kabul edilemeyecek demektir. Peki, durum böyle midir?

Her şeyden önce, Vergi Usul Kanunu'nun 9. maddesi, başlığında da yer alan *“Vergi Ehliyeti”* ile ilgilidir ve birinci fıkrada *“Mükellefiyet ve vergi sorumluluğu için kanuni ehliyet şart değildir.”* şeklindeki hükümden sonra *“Vergiyi doğuran olayın kanunlarla yasak edilmiş bulunması mükellefiyeti ve vergi sorumluluğunu kaldırmaz.”* hükmüne yer verilmiştir.

Burada vergi kanunları, kanunlarla yasaklanmış, örneğin suç olarak belirlenmiş bir fiil ile vergiyi doğuran olayın meydana gelmesi halinde yine de vergileme yapılabileceğine işaret eder. Bu maddenin hukuka uygunluk nedenleri ile ilgisi olmayıp, aksine hukuka aykırı olan / hukuka aykırı kalmaya devam eden bir faaliyetin vergilemesi ile ilgilidir.

Örneğin, uyuşturucu madde satışı kanun ile yasaklanmış olsa da bu faaliyeti tespit edilen kişi, elde ettiği alım satım kazancı için örneğin Gelir Vergisi ve yaptığı satışlara dair bedel üzerinden KDV yönünden vergilenecektir. Zira bu örnekte uyuşturucu madde satışını hukuka uygun hale getiren bir vergi kanunu (ya da başka bir kanun) düzenlemesi yoktur ve Türk Ceza Kanunu ile çelişen bir hukuk normu da bu nedenle bulunmamaktadır.

Oysa ele aldığımız ilişkili kişiler arasında ödünç para alma ve verme fiilinde, bu fiil Türk Ceza Kanunu ile yasaklanmış olduğu halde bu işlemde kazanç elde etmeye tarafları zorlayan bir vergi kanunu söz konusudur. Aksine kazanç elde etmeme ya da emsaline göre daha düşük veya yüksek kazanç elde etme söz konusu olduğunda vergisel yaptırımlar ortaya çıkmaktadır.

Dolayısıyla Vergi Usul Kanunu'nun 9. maddesi hükmü, Kurumlar Vergisi Kanunu'nun 12 ve 13. maddeleri anlamında uygulanabilir bir hüküm değildir. Bu madde zaten vergi hukuku alanında uygulanması mümkün olmayan Türk Borçlar Kanunu'nun *"Kanunun emredici hükümlerine, ahlaka, kamu düzenine, kişilik haklarına aykırı veya konusu imkânsız olan sözleşmeler kesin olarak hükümsüzdür."* yolundaki 27. maddesinin bir şekilde öne sürülmesi imkânını ortadan kaldırma dışında başkaca bir anlam içermemektedir.

5. Kurumlar Vergisi Kanunu yanında Katma Değer Vergisi Kanunu'nun *"Emsal Bedeli ve Emsal Ücreti"* başlıklı 27. maddesinde yer alan, *"Bedelin emsal bedeline veya emsal ücretine göre açık bir şekilde düşük olduğu ve bu düşüklüğün mükellefçe haklı bir sebeple açıklanamadığı hallerde de, matrah olarak emsal bedeli veya emsal ücreti esas alınır."* hükmünün de bu çerçevede ele alınması gerekir.

Herhangi bir kazanç elde etme amacı olmadan borç para veren veya alan kişi, bu madde hükmü ile ödenmemiş / alınmamış ya da emsaline göre açıkça düşük ödenmiş / alınmış bir faiz olması durumunda bunu haklı bir nedenle açıklayamadığı durumda yine de vergilenmektedir. Öyleyse bu madde de ödünç para ilişkisinde taraf olan kişileri (bunun KDV Kanunu'nun 1. maddesinde sayılan ticari ve sınai bir faaliyet içinde olması kaydıyla) burada faiz almaya zorlamaktadır. Aksi halde var olamayan bir kazanç veya vergiye tabi işlemin vergiye tabi tutulması gibi yeni bir çelişki ortaya çıkacaktır.

Görüldüğü üzere, konu *"tefecilik"* suçu bağlamında ele alındığında bazı durumlarda vergi kanunları ile Türk Ceza Kanunu çelişki içindedir ve bu durumun yine bizzat Türk Ceza Kanunu düzenlemesi çerçevesinde vergi kanunları hükümlerinin hukukun bütünlüğü ilkesi çerçevesine hukuka uygunluk nedeni olarak kabulü ile giderilmesi gerekli olmaktadır.

Aksi halde Türk Ceza Kanunu'nun *"Kanunun hükmünü yerine getiren kimseye ceza verilmez."* hükmü ile ceza hukukunun hukuka aykırılığı kaldıran hukukun diğer bir alanındaki nedene, kendi alanında etki tanınması yolundaki yaklaşım etkisi hale getirilmiş olacaktır.

Son söz: Önceki yıllarda bir hukuka uygunluk nedeni olan 90 sayılı Kanun Hükmünde Kararname hükmü^(*), Kararname mülga ise de Kurumlar Vergisi Kanunu bünyesinde^() devam etmektedir.**

(*) Mülga 90 sayılı Kanun Hükmünde Kararname md. 2

İkrazatçılar, finansman şirketleri ve faktöring şirketleri bu Kanun Hükmünde Kararname hükümlerine tabidir.

Bankalar, sigorta şirketleri ve özel kanunlarına göre ödünç para vermeye yetkili kılınan kuruluşlar ile tüzel kişilerin doğrudan veya ortak veya iştirakleri vasıtasıyla dolaylı olarak ortaklık ilişkisi içinde buldukları diğer tüzel kişilere ödünç para vermeleri ve Sermaye Piyasası Kanunu hükümleri çerçevesinde yetkili kurum ve kuruluşlarca yapılan işlemler hakkında bu Kanun Hükmünde Kararname hükümleri uygulanmaz.

() Kurumlar Vergisi Kanunu md. 13**

(2) İlişkili kişi; kurumların kendi ortakları, kurumların veya ortaklarının ilgili bulunduğu gerçek kişi veya kurum ile idaresi, denetimi veya sermayesi bakımından doğrudan veya dolaylı olarak bağlı bulunduğu ya da nüfuzu altında bulundurduğu gerçek kişi veya kurumları ifade eder. Ortakların eşleri, ortakların veya eşlerinin üstsoy ve altsoyu ile üçüncü derece dahil yansoy hısımları ve kayın hısımları da ilişkili kişi sayılır.

(1) Kurumlar, ilişkili kişilerle emsallere uygunluk ilkesine aykırı olarak tespit ettikleri bedel veya fiyat üzerinden mal veya hizmet alım ya da satımında bulunursa, kazanç tamamen veya kısmen transfer fiyatlandırması yoluyla örtülü olarak dağıtılmış sayılır. Alım, satım, imalat ve inşaat işlemleri, kiralama ve kiraya verme işlemleri, ödünç para alınması ve verilmesi, ikramiye, ücret ve benzeri ödemeleri gerektiren işlemler her hal ve şartta mal veya hizmet alım ya da satımı olarak değerlendirilir.

UYARI

Makale olarak kaleme alınmış metinlerde ifade edilen görüşler, kaleme alındığı tarihte yazarın savunduğu görüşlerdir. Bu görüşler, mevzuatta meydana gelen / gelecek gelişmeler ile değişmiş olabilir. Her durumda, özellikle mevzuata yapılan yollamalar, bir başka kaynaktan daha teyit edilmeden kullanılmamalı ve ifade edilen görüşlerin, başka ortamlarda kabul görmeyebileceği gözden uzak tutulmamalıdır. Yazarın bu konuda bir taahhüdü de bulunmamaktadır. Mevzuatımızın özellikle vergi mevzuatımızın sık değiştirilen ve farklı anlayışlarla yorumlanabilen yapısı nedeniyle, herhangi bir konuda uygulama yapılmadan önce konunun uzmanlarından profesyonel yardım alınmasını tavsiye ederiz. Bu çalışmada yer alan bilgi ve açıklamalardan dolayı Av. Akın Gencer ŞENTÜRK'e sorumluluk iddiasında bulunulamaz. Çalışma ve yazılardan kaynak gösterilmek şartıyla alıntılar yapılabilir. Ancak çalışma ve yazıların bir bütün halinde kullanımı tüm ortamlar ve kullanım şekilleri için telif sahibinin yazılı iznine bağlıdır.